

πρόβλημα είναι ή επιλογή τών κα-
ταλλήλων φυτῶν και ζώων. Π. χ. αἱ
ποικιλίαι ἀραβοσίτου τῆς Εὐκράτου
ζώνης δὲν ἀναπτύσσονται καλῶς εἰς
τὰς θερμότερας περιοχάς, χοῖροι ἀπὸ
εὐκράτα κλίματα εἶναι ἀδύνατον νὰ
ἀναπαραχθοῦν ἱκανοποιητικῶς εἰς
τὰς Τροπικὰς χώρας, φυτὰ και ζῶα
καλῶς ἔχοντα εἰς τὴν ἄλφα περιοχὴν
ὕπκεινται εἰς ἀσθενείας εἰς τὴν
βῆτα. Ἡ ἀνάλυσις ὁμοῦ τῶν ἐπικρα-

τουσῶν συνθηκῶν και τὰ πειράματα
εἶναι δυνατόν νὰ δώσουν λύσεις. Εἴ-
ναι γνωστὸν π. χ. ὅτι ὄρισμένα φυτὰ
δύναται νὰ μεταφυτευθοῦν ἀπὸ τὴν
Ἀμερικὴν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν διότι αἱ
κλιματολογικαὶ συνθήκαι εἶναι περί-
που ὅμοιαι. Ἡ ταξινόμησις τῶν ἀ-
πανταχοῦ ἀναλογιῶν θὰ διηκόλυνε
τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νέων μεθόδων
εἰς τὰς ὑποανάπτυκτους χώρας.

Ἀνάγκη] διαφοροποιήσεως τῶν καλλιεργειῶν

Πλέον τῶν μεθόδων τούτων αἱ
χῶραι αὐταὶ χρειάζονται ὑγιειντέραν
γενικὴν πολιτικὴν ἢ ὁποία νὰ ἀπο-
βλέπη κυρίως εἰς τὴν διαφοροποι-
ησιν τῶν καλλιεργειῶν. Πολλοὶ ὑπο-
ανάπτυκτοι χῶραι προσκολλῶνται
εἰς ἓνα εἶδος, εἰς τὴν σάκχαριν, εἰς
τὴν κάνναβιν, εἰς τὸν βάμβακα εἰς
τὸ ἐλαστικόν, εἰς τὸν καφφέ, εἰς τὸ
τέϊον, εἰς τὸ ἐλαιόλαδον και τοῦτο
πρὸς μεγίστην ζημίαν τῶν βασικῶν
εἰδῶν διατροφῆς των. Εἶναι ἀληθὲς
ὅτι ἡ ἐξαγωγή τῆς μιᾶς και μόνης
καλλιεργείας ἀποφέρει συνάλλαγμα
μὲ τὸ ὅποσον δύναται νὰ εἰσαχθῇ
τροφή, ἀλλὰ θέτει τὴν χώραν αὐτὴν
εἰς μειονεκτικὴν θέσιν, εἰς τὸ ἔλλειος
τῆς διακυμάνσεως τῆς καλλιεργείας
και τῆς παγκοσμίου χρηματαγορᾶς.
Ἐπάρχουν περίοδοι ὅπου τὸ ἀποτέ-
λεσμα ἦτο μαζικὸς λιμός, εἰς μεγά-
λην ἔκτασιν.

Ἄνευ ἐγκαταλείψεως τῆς μιᾶς ἐ-
πικερδοῦς καλλιεργείας ἐκάστη χώρα

πρέπει νὰ καταστή ἱκανὴ νὰ ἐπε-
κτείνῃ τὴν εἰς τροφίμα παραγωγὴν
της και νὰ ἐπιτύχῃ πλέον ἰσοζυγι-
σμένην γεωργικὴν οἰκονομίαν, εἰς
πολλὰς περιπτώσεις δύναται νὰ βελ-
τιώσῃ τὸν ἐφοδιασμόν της εἰς τρο-
φίμα χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ
προβῇ εἰς ριζικὰς ἀλλαγὰς. Π. χ. αἱ
βαμβακοπαραγωγικαὶ χῶραι συνήθως
ἐξάγουν τὸ βαμβακέλαιον ὁμοῦ μὲ
τὰς ἴνας τοῦ βάμβακος. Δύναται νὰ
τὸ διαχωρίσουν και νὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσουν διὰ διατροφήν τῶν ζώων
ἀκόμη και διὰ τοὺς κατοίκους των.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι εἰς τὴν ἐκ-
στρατείαν των ἐναντίον τῆς πείνης
αἱ ὑποανάπτυκτοι χῶραι πρέπει νὰ
αὐξήσουν τὴν εἰς τροφίμα παραγω-
γὴν των. Τὸ δεύτερον βῆμα εἶναι ἡ
καλλιτέρα συντήρησις τῶν τροφίμων.
Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ αἱ ἐξελιγμένοι
χῶραι ἔχουν κάμει θαύματα ὅπως
ἄλλωστε και εἰς τὴν παραγωγὴν.

Τὸ πρόβλημα τῆς συντηρήσεως τροφίμων

Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων τὸ κυ-
ριώτερον πρόβλημα τοῦ «Χόμο σά-
πιενς» ἦτο ἡ φθορὰ τῶν τροφίμων
του. Βαθμιαίως ἔμαθε ὅτι ἡ διάρκειά
των δύναται νὰ ἐπεκταθῇ μὲ τὸ «κά-
πνισμά» των, τὴν ξήρανσιν των ἢ

τὸ «ἀλατισμά» των ἢ μὲ τὴν διατή-
ρησιν των εἰς τὴν ψῆξιν σπηλαίων,
φρεάτων, χιόνος ἢ πάγου τῶν ὑδά-
των ποταμῶν, λιμνῶν κ.λ.π. τὸν χει-
μῶνα. Μὲ περιορισμένην ἀποτελε-
σματικότητα οἱ τρόποι αὐτοὶ ἐξυπη-